יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לכבוש את העולם על ידי לימוד התורה

קובץ מיוחד אודות החובה וההכרח על כל אחד
ואחד לעסוק בתורה

גליון ח
שנה טו

יוצא לאור על־ידי ועד 'חיילי בית דוד'
770 איסטערן פארקווייי - ברוקלין, נ. י.

”

ולעתיד לבוא תתגלה בתורה דרגת האלקות שבאין-ערוך לגמרי לעולם (כמודגש בפנימיות התורה, "סוד טעמי' ומסתר צפונותי'", ידיעת אלקות), ועד להגילוי דמהותו ועצמותו ית' ממש - כדיוק הלשון "תורה חדשה מאתי תצא", "מאתי" דייקא, וכמ"ש "כי כולם ידעו אותי"

(דבר מלכות ש"פ בשלח ה'תשנ"ב)

נערך ע"י:
ועד חיילי בית דוד
בית משיח, בית חיינו
770 איסטערן פארקווי, ברוקלין נ.י.

להערות ותיקונים, או להצטרפות לרשימת הדיוור בדוא"ל:

vaad770@gmail.com

ב"ה

אל אחינו התמימים ואנ"ש יחיו,
שלום וברכה!

לקראת חמישה עשר בשבט, ראש השנה לאילנות, הננו להוציא לאור קובץ "**לכבוש את העולם על ידי לימוד התורה**", הכולל בתוכו:

א. **פותחין בדבר מלכות** - שיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מיום חמישה עשר בשבט ה'תשל"א, אודות כיבוש העולם על ידי לימוד התורה, בתרגכום ללשון הקודש.

ב. **מחוייב בלימוד התורה** - מכתב מרתק מאת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע על מעלת וחשיבות לימוד התורה מידי יום, באופן של 'עסק' בתורה, ובפרט בפנימיות התורה היא תורת החסידות.

ג. **להשתכר מלימוד ה'דבר מלכות'** - התוועדות מיוחדת עם הרב שמעון שי' ווייצהנדלר, ראש ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש בראשון לציון, אודות ההכרח בלימוד ה'דבר מלכות'.

ד. **כתב יד קודש** - מכתב נדיר הכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אודות ההתקשרות לנשיא הדור על ידי לימוד התורה.

בציפי' ובביטחון גמור אשר תיכף ומי"ד ממ"ש נזכה לראות בהתגלות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "מלך ביופיו" לעיני כל חי, ונזכה לשמוע תורה חדשה מפיו, ויכירו וידעו כל יושבי תבל במלכותו, ויכריזו כולם יחדיו בקול גדול ובהתבטלות מוחלטת את ההכרזה הנצחית המביאה לידי ביטוי את התמסרותנו והתקשרותנו אליו, ופועלת התגלותו המיידית בגאולה האמיתית והשלימה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד 'חיילי בית דוד'
770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח,
יום וענ"ק פ' בשלח, ה'תשנ"ד
קי"ד שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ברוקלין נ.י.

שתהיו עמלים בתורה

לכבוש (לקחת) את העולם ע"י שטורעם בהוספה ביתר שאת ויתר עז בלימוד תורה ("אז מען זאל נעמען מיט א שטורעם די וועלט"), כל אחד ואחד בענינו - כפי שכותב אדמוה"ז בהל' ת"ת שלו

משיחת יום ד' פ' יתרו, חמשה עשר בשבט ה'תשל"א – הנחה בלתי מוגה

כי האדם עץ השדה

א. כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א צוה לנגן, ואמר מאמר ד"ה 'ארבעה ראשי שנים הם'.

ב. עפ"י האמור (במאמר) וכמבואר בדרושי חסידות על "כי האדם עץ השדה", מובן שהחילוק בין שדה הלבן – תבואות וירקות, לבין שדה האילן – פירות, בעבודת האדם הוא – עבודת התפילה ועבודת התורה. שלכן מפרשת הגמ' במסכת תענית ש"כי האדם עץ השדה" הולך על סוג יהודים שעוסקים בתורה, וע"ז נאמר "הזורעים בדמעה ברינה יקצורו הלוך ילך ובכה נושא משך הזרע בא יבוא ברנה נושא אלומותיו" – שזה מגיע ע"י יגיעה.

אך זהו לא רק אצל "נושא אלומותיו", זאת אומרת לגבי תבואה ירקות, אלא עד"ז הוא גם בעבודת האילן (שהוא ענין התורה), ואדרבה, בתבואה, הפירות גדלים תוך זמן קצר לפי ערך, משא"כ באילן דרוש זמן ארוך, כפי שהגמ' בבכורות מונה את הזמנים כמה זמן נמשך עד שרואים פירות, עאכו"כ שיהיו פירות דומים למה שיהודים – שהרי "ועמך כולם צדיקים" – שווים, שזהו תמר, כמ"ש "צדיק כתמר יפרח", שזה יכול לקחת זמן של עד שבעים שנה.

זאת אומרת, שעיקר הפירות מגיע רק לאחר שעוברים "שבעים שנה", כפי שזה לוקח אצל כל אחד, אצל אחד זה שבעים שנה, ואצל השני זה "אם בגבורות שמונים שנה", עד שאצל אחד כל שבעים שנותיו, הם בעצם כל ימי עבודתו במשך הזמן של מאה ועשרים שנה.

עד"ז, בדיוק כפי שישנו הענין בכללות, הוא ישנו גם בפרטיות בכל יום ויום – שבכל יום, בשעה שהוא אומר "בידך אפקיד רוחי וגו'", הרי הוא כאילו לאחר כל עבודתו של שבעים שנה ומאה ועשרים שנה.

[שלכן בקריאת שמע שעל המיטה צריך לעשות חשבון נפש (כפי הפירוש הפשוט ב"בידך אפקיד רוחי"), ולמחרתו על הבוקר אומרים "שהחזרת בי נשמתי", עד שהוא "נעשה ברי' חדשה" כידוע הדין בזה]



כך צריך להיות גם הסדר במשך היום בלימוד התורה, באופן של "יגעת ומצאת", שכל ענין של יגיעה הוא ענין של "הזורעים בדמעה", ו"הולך ילך ובכה נושא משך הזרע", ובפרט עוד קודם שהוא מגיע להתרת כל הספיקות שבקושיות והעלמות והסתרים וכו' – ומזה שאנו אומרים ש"אין שמחה כהתרת הספיקות", מובן בקצה ההפכי, שאין צער יותר גדול בשעה שהוא עומד במצב של ספק, ועאכו"כ בלימוד בזמן הזה – שבכללות הוא הענין של "בבל" – שהרי ע"ז נאמר "במחשכים הושיבני – זה תלמוד בבלי".

לכבוש את העולם

זהו גם אחד מהטעמים של התוועדות זו, לעורר על ענין מיוחד זה, שזהו טוב ונכון וישר, (עם כל הט"ו עניינים שמונים מיד לאחר קריאת שמע), לכבוש (לקחת) את העולם ע"י שטורעם בהוספה ביתר שאת ויתר עז בלימוד תורה ("אז מען זאל נעמען מיט א שטורעם די וועלט"), כל אחד ואחד בענינו – כפי שכותב אדמוה"ז בהל' ת"ת שלו (וגם מביא זאת כמה פעמים בספר התניא, כשמדבר אודות תלמוד תורה), שכל אחד ואחד נקבע בשבילו מתי הוא צריך ללמוד – והשעות שהוא צריך ללמוד עפ"י הנכתב בהלכות ת"ת, שתהיה כמות באופן שהאיכות היא ביתר שאת ויתר עז,

שמכאן ולהבא כל אחד ואחד, ואפילו הבעלי עסק, יוסיפו בלימוד התורה שלהם, לא רק שבאותה כמות תהיה איכות נעלה ביותר, אלא גם לגזול ("גזל'נען"), מהזמנים שעפ"י הלכות ת"ת הם אינם שייכים ללימוד התורה

ובזמן מועט הוא יבצע מה שהוא היה צריך לבצע בשבעים שנה, ואזי שנם מיד הפירות החשובים ביותר.

ולדוגמא וע"ד הרגיל ש"צדיק כתמר יפרח" [והרי "עמך כולם צדיקים"] שזה צריך לקחת משך זמן ארוך, זמן שהוא משך חיים חיותו בעלמא דין בנשמה הגוף כו', שזה ישנו בכל יום ויום – היות שכל יום הוא בדוגמת משך כל ימי חייו, היות שבתחילת היום הוא נהי' כ"ברי' חדשה", ובסוף היום, כשהיום נגמר, הוא אומר "בידך אפקיד רוחי".

– ביודעו שמחר בבוקר הקב"ה בטח יתן לו אריכות ימים ושנים טובות וכן בכל יום ויום, ויהיה לו עוד יום ועוד יום וכמה וכמה עשיריות בשנים – אבל ביום זה עצמו הוא פעל פעולות של שבעים שנה –

ובמילא, בסוף היום לאחרי היגיעה במשך כל היום, הוא הגיע ל"מצאת" – ההשגות הנפלאות ב"גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" כפשוטו, שזה הולך על פנימיות התורה, וגם כפי שמשמע בכ"מ, שאז הלימוד בנגלה דתורה נעשה באופן נעלה ביותר – אפילו כשלומד נגלה דתורה בדרך הנגלה.

הסך הכל בזה והנקודה בזה היא, שמכאן ולהבא כל אחד ואחד, ואפילו הבעלי עסק, יוסיפו בלימוד התורה שלהם, לא רק שבאותה כמות תהיה איכות נעלה ביותר, אלא גם לגזול ("גזל'נען"), מהזמנים שעפ"י הלכות ת"ת הם אינם שייכים ללימוד התורה אלא לסוג עבודה אחר, ועד לעבודה של "בכל דרכיך דעהו" – שהוא יגזול ("גזל'נען") מהזמן ויכבוש אותו בקו התורה, ולהוסיף גם בכמות של לימוד התורה.

נרות להאיר

הנה זה נאמר לכאו"א, אפילו לבעלי עסק, עאכו"כ לאלה שהם יושבים באהלה של תורה, ובמיוחד לתלמידי הישיבות בכלל, ולתלמידי ישיבות תומכי תמימים בפרט, שמהם דורשים שיהיו תמימים לאמיתתם, ושיהיו "נרות להאיר" ולהראות דוגמא חיה איך צריך להיות בחור ישיבה ללא דברים מיותרים ("אז זיי זאלן א לעבדיקע ביישפיל ווי אזוי עס דארף זיין א ישיבה בחור פון אלע איבעריקע ישיבות"), ועד איך שצריך להיות הלימוד אצל הבעלי בתים בקביעות עיתים לתורה שלהם.



שיוסיפו גם בכמות וגם באיכות, וכמה פעמים ככה. וה' יצליחם, ושתקוים אצלם ההבטחה "הזורעים בדמעה ברנה יקצורו" ו"הלוך ילך ובכה נושא משך הזרע (שבטח יהיה) בא יבוא ברנה נושא אלומותיו".

ואנו נמשיך תיכף ומיד – כפי העבודה דעכשיו, וכדברי רז"ל בזה שכבר היה לעולמים וכמרז"ל על "הלוך ילך ובכה גו' נושא אלומותיו", שבשעה שהשור הולך עם מה שהוא מבצע ("נושא משך הזרע") ובאופן של "הזורעים בדמעה . . ילך ובכה" – אזי בחזרתו לאחר החרישה הוא כבר יוכל לאכול מהענינים שגדלו ע"י החרישה שלו. זאת אומרת, הוא אפילו לא היה צריך לחכות יום שלם.

[שעבודה עפ"י תורה היא הרי לא כל המעת לעת, היא הרי רק ביום, וכשמסתיים היום, מתחיל סדר עבודה חדש – "עדי ערב" כבר מסתיימת העבודה]

אלא הגמרא מעידה שהענין של "בא יבוא ברינה נושא אלומותיו" היה בו ביום, ולא רק באותה מעת לעת, אלא בשעה שהוא הולך וחורש, ואח"כ בחזרתו חזרה מהחרישה עם השור (כפי שהגמ' אומרת כפשוטו) השור כבר יכול לאכול מהעשבים שגדלו ע"י חרישתו.

הרי מזה מובן שכך הוא גם בנוגע לאילנות ופירותיהן, ובפרט שהחרישה גופא היא

כדי שיגדל חיטה – שהוא מאכל אדם.

ומכיון שהגמ' אומרת וזה מובא בחסידות, וחסידות הרי אומרת שכל ענין צריך לבוא לפועל ("בכן"), מזה מובן שאפשר לראות את זה בפועל ממש, שבשעה שהוא מתיישב בצהריים ללמוד עם החלטה גמורה שהלימוד יהיה באופן של "יגעת", הרי במשך היום, מבלי לחכות לזמן של ק"ש שעל המיטה, הוא כבר יראה את ה"מצאת", בהצלחה רבה ונפלאה ביותר.

ויהי רצון שהדברים יתקבלו ע"מ לעשות כך בפועל, כאו"א לפום שיעורי' דילי', ולמעלה מלפום שיעורי' דילי', ולעשות זאת בשמחה ובטוב לבב.

ושתהיה שנת הצלחה לאחר ר"ה לאילן זה, ובאופן של "הולך ומוסיף ואור" בלימוד התורה, ובדרך ממילא מגיע ה"בחוקותי תלכו – שתהיו עמלים בתורה" והצלחה ב"מצותי תשמורו" – בעבודת המצוות, עד לאופן של "ונתתי גשמיכם בעיתם" כפי שהבעש"ט מפרש זאת שהכוונה היא, שגם הגשמיות תהיה "בעתם", ולמטה מעשרה טפחים, ובעגלא דידן, ובטוב הנראה והנגלה.

לחיים!

טעמו וראו כי טוב

ג. מסתמא יעבירו את מה שדובר כאן לכל מי שאפשר להעביר – או בשם אומרו, או שלא בשם אומרו, העיקר שיפעל את פעולתו – שיוסיפו בה"אדם עץ השדה", שזה הולך על תלמידי חכמים – שכל יהודי יהיה תלמיד חכם – ותלמיד חכם בשעה ש"טעמו וראו כי טוב", הוא יראה את הטוב שבזה ("געשמקייט"), הוא הרי בטח יוסיף בזה מידי יום ביומו, דיש לזה שייכות לכל המדינות איזה מדינות שהם – גם בארה"ק וגם בחו"ל,

ויש לזה שייכות גם למדינות ההם שאין מזכירים בשמם, (אבל כל אחד ואחד יודע למה מתכוונים), שעכשיו אין ממה להתפעל, ועכשיו אין שם את כל הענינים (הם שקועים עכשיו בדאגות שונות ובדברים שונים), ואפשר לפעול – אבל בזהירות, לא לנתק את עצמו ולא להיקרע בשביל זה וכו'.

ואנו נעשה ואנו נצליח בהפצת לימוד התורה, גם בנגלה וגם בחסידות, במילא זה יהיה באופן של "לימוד המביא לידי מעשה" – גם בחיזוק וקיום המצוות בהידור.

אנו נעשה זאת מתוך שמחה וטוב לבב, וזה לא יזיק לאף אחד, והזהירות היחידה היא שלא לנתק את עצמו ולא להיקרע בשביל זה כו', ואז כשכל אחד יעשה זאת בזהירות ע"ד הרגיל, שזה לא רק שיספיק שאף אחד לא ינזק, אלא זה גם יועיל בכל ענייניהם, והקב"ה יחזיק כאו"א בתפקידו ובשליחותו הק' להפיץ היהדות בכלל, ואת המעינות

בפרט.

ומתוך שמחה וטוב לבב, בבוא העת והזמן, הם יצאו שלמים בגופם ובנשמתם, ושלמים עם ילדיהם וילדי ילדיהם, שלא רק שהם לא יוזקו שם במקומם לאורך זמן, אלא שזה גם יועיל להם, ושהם יצליחו ויתוסף להם בשכר, בשכרו של הקב"ה שהוא הרי ה"נותן (שהרי) בעין יפה הוא נותן", וכולנו נלך יחדיו לקבל פני משיח צדקנו, ולקבל את הגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

ואנו נעשה ואנו נצליח בהפצת לימוד התורה, גם בנגלה וגם בחסידות, במילא זה יהיה באופן של "לימוד המביא לידי מעשה" - גם בחיזוק וקיום המצוות בהידור

הנה זה גם מגיע בהמשך לזה שבחמשה עשר בשבט שהוא ענין של יו"ט אזי לא אומרים תחנון – כמ"ש המקור בזה – אעפ"י שענין היו"ט שבזה לא מוזכר בגמ' – הרי מזה מובן שבמשנה של "ארבעה ראשי שנים הם", מובאים כל הראשי שנים ביחד, שביניהם הוא הר"ה שבאחד בניסן, ואחד באלול ואחד בתשרי, שאז הרי לא שייך הענין של תחנון – מצד הר"ח שבו, ומכיוון שבשלושתם אין אומרים תחנון והר"ה הרביעי כתוב יחד איתם – לכן גם בר"ה הרביעי (לא רק לשיטת ב"ש שר"ה הוא באחד בשבט, אלא גם לדעת ב"ה), שהוא בחמשה עשר בו, גם לא שייך ענין התענית, כפי שנפסק בשו"ע וגם לא שייך עניין התחנון.

ומדובר כמה פעמים, דלכאורה מה זאת אומרת שלא שייך – לכאורה צריך שיהיה ענין התחנון – שהרי יש על מה לבקש, ועד"ז ענין התענית – יש על מה לקיים תענית? אלא, כמדובר כמה פעמים, שמה שבשאר הימים עושים ע"י תחנון ותענית, עושים בימי רצון אלו ע"י (ע"ד שמחת ר"ח ור"ה, דשלשת ר"ה שבמשנה) שלילת אמירת התחנון ושלילת ענין התענית.

ובכללות הביאור בזה: כל זמן שהזדונות הם זדונות, אז צריך שיהיה ענין, התחנון וענין התענית, וכך הוא גם אפילו במקרה ש"זדונות נעשו לו כשגגות" אבל בשעה ש"זדונות נעשו לו כזכויות", אז הרי לא שייך לומר תחנון, אדרבא, הוא צריך להיות בשמחה ובטוב לבב. לכן בשעה שישנה העבודה של תשובה "בשעתא חדא וברגעא חדא" נעשה מייד בשעתא חדא וברגעא חדא "כזכויות", נעשה אז הענין של שלילת ענין התענית, ואסור לומר תחנון, עד שאפילו "צבור שבקשו לגזור תענית" הרי בחמשה עשר בשבט זה נשלל, כמבואר באחרונים החל מהפס"ד בשו"ע עם הטעמים שבו.

ובפרט שבחמשה עשר בשבט רואים את המעלה של עבודת האדם, היות שחמשה

עשר בשבט בפרטיות קשור עם אכילת פירות ובמיוחד פירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל – ולא עם אכילת תבואה, אלא עם אכילת פירות, שפירות (כמדובר לעיל) הרי קשורים עם עבודה, עם נטיעה שדורשת יגיעה גדולה, ודוקא בגלל זה מגיעים הענינים החשובים ביותר, עד לפירות מתוקים ביותר.

שהרי המעלה בעבודת האדם היא מאוד גדולה, כפי שרואים זאת גם מזה שאע"פ שאומרים שלארץ ישראל יש מעלה גדולה ש"עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", אבל אומרים אח"כ שיש לה עוד שבח – שיש לה פירות שבהם נשתבחה ארץ ישראל. ולכאורה מהי השייכות לשבח את ארץ ישראל לאחר שישנו כבר השבח העיקרי – ש"עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה"?

אומרים לו לא! ("זאגט מען ניין!") – שישנו עוד שבח גדול, זה ש"עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה" זהו לא בעבודת האדם, זהו ענין של מלמעלה למטה, שהקב"ה נותן בדרך מתנה, לאחריו ישנו שבח גדול יותר – "למעשה ידיך תכסוף", מה שיהודי עושה באופן של יגיעה עצומה.

זה מה שישנו בעבודת האילן הוא הרבה יותר מבעבודת התבואה, כפי שרואים בפשטות, שבתבואה מניחים פחות כח מאשר באילן, ובתבואה ישנו פחות עגמת נפש, היות שהוא רואה את התוצאה תוך זמן קצר, משא"כ באילן הוא מונח בספיקות כל השנים, עד שהוא יראה את הפירות.

לכן אנו רואים, שהפירות "שנשתבחה בהם ארץ ישראל", מתחילים מלכתחילה עם "ארץ חיטה ושעורה", זהו רק השבח הראשון, אח"כ הכל הולך באופן של "מעלין בקודש" – מ"חיטה ושעורה" לפירות האחרים, שהם פירות האילן, ועד ל"ארץ זית שמן ודבש".

והנה זה בלימוד התורה – הענין של "שמן", שזהו רזי דרזין דאורייתא, וזה מגיע באופן של "דבש", שזהו הרי ענין התענוג כפשוטו, ובפרט כפי שמוסבר בקבלה וחסידות בארוכה הענין של דבש.

כן תהי' לנו, שתקויים ההבטחה של "ישקני מנשיקות פיהו", ובזה ש"דבש וחלב תחת לשונך" שהם "דברים שכיסה עתיק יומין", שמשיח צדקנו ילמד עם כל העם כולו.

ההכנה לזה היא, שכבר בזמן הגלות ששוללים את אמירת התחנון בחמשה עשר בשבט, ואומרים שהטעם בזה הוא, שר"ה לאילנות (שלדעת ב"ה הוא בחמשה עשר בו) הוא דבר אחד עם ג' ראשי שנים האחרים, ובמילא זה נהיה דבר אחד עם "באחד בניסן ר"ה למלכים" וזה מגיע לכל יהודי שהרי "כל ישראל בני מלכים הם", ומגיע ונעשה "לרגלים" שאז נהיה "יראה גו' פני ה' אלקיך" – "כדרך שבא לראות כך בא

ליראות" וזה מגיע לפועל ובגלוי – מכיוון שזה פס"ד בנגלה דתורה, הרי זה הלכה למעשה בפועל למטה מעשרה טפחים.

ויהי רצון שנראה זאת בעיני בשר ובקרוב ממש.

[כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בירך ברכה אחרונה. וטרם צאתו התחיל לנגן "כי אלקים יושיע ציון וגו'"]

(שיחות קודש ה'תשל"א ח"א ע' 481)

כל התורה כולה בפשטות!

...ויהי רצון, שמהדיבור בכל ענינים אלו, יתוסף בכל אחד מתלמידי הישיבות כאן, ובכל אחד מתלמידי הישיבות בכל מקום שהם - שילמדו את כל התורה כולה!

וכהדיוק בזה - שהכוונה כל התורה כולה בפשטות!!!

וממילא, כיון ש"אסתכל באורייתא וברא עלמא", הרי, כשהוא לומד את כל התורה פעולתו היא ג"כ בכל ה"עלמא", הכולל שמים וארץ וכל צבאיהם, שע"י לימודו בתורה, ובפרט (בתורה גופא) בענינים הקשורים עם עולם-הזה התחתון, הרי הוא ממשיך תוספת בברכות ה', בכל עניני העולם.

ולכל לראש - בכל הענינים המצטרכים לישיבות שלהם, בכל המצטרך לתלמידים עצמם, הן בגשמיות והן ברוחניות, בכדי שתהיה להם מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, שאז תינתן להם היכולת ללמוד תורה מתוך מנוחה אמיתית.

ובפרט שהמדובר הוא במנוחה כזו, שעוזרת להם ומסייעת לעם; ישנה מנוחה הגורמת להרדם . . אבל אצלם הרי זה להיפך, שהמנוחה גורמת ומביאה הוספה בעמקות השכל, ובגדלות השכל, וכמו-כן ברחבות השכל, כמדובר כמה פעמים.

ויהי רצון, שכל אחד מכם יוסיף בלימוד התורה כולה (כנ"ל), החל מקביעות עתים בלימוד הרמב"ם - הכולל את כל התורה כולה. וכפי שאדמו"ר הזקן מאריך במעלה הכי גדולה של ידיעת כל דיני התורה כולה, כמדובר כמה פעמים.

[יחידות כללית לתלמידי התמימים, חשון ה'תשנ"ב]

עס איז גאר א אנדער ליכטיקייט

לימוד החסידות גם מעט היא פועלת הבהקת המאור של תורה,
אז דער מאור וואס אין תורה הנגלית לייכט אים גאר באופן אחר
לגמרי, עס איז גאר א אנדער ליכטיקייט

מכתב מכ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע (בתרגום הקטעים מאידיש)

חיוב לימוד התורה

ב"ה כ"ט תשרי תרצ"ט

אטוואצק

שלום וברכה!

מכתבו במועדו הגיעני וברכתיו ואת זוגתו תי' ואת בנם שי' ומשפחתו ומשפחת זוגתו תי' בברכת שנה טובה ומעוטרה ברוב טוב בגשמיות וברוחניות. אמנם בימי המועדים אין הזמן גרמא לענות על מכתבים.

במשך השנה העברה כאשר לא קבלתי מענה על מכתבי אליו, שאלתי וחקרתי עליו אצל דודו . . . שי', ואצל גיסו . . . שי', וגם בקשתים כי יכתבו אליו בשמי שהנני מתענין לדעת מה נעשה אתו עמו בגשם וברוח, ושניהם כאחד הודיעוני כי קיימו בקשתי, ומאתו לא התקבל שום ידיעה מה שציער אותי במאד , האם ככה נבלע בעניני מסחר וקניין עד כי אין לו אף שעה קלה לכתוב מכתב להודיע מה נעשה אתו.

וביותר מה שציער אותי , ומצער אותי במאד מאד, אשר אם כי טרוד ומוטרד שאין לו זמן גם לכתוב מכתב פעם באיזה חדשים, אם כן מה נעשה עם קביעת עתים לתורה אצלו בחול ובשבת קודש, ויום טוב, אשר צערי זה מכריח אותי לכתוב אליו.

לא אפונה כי יודע הוא אשר הלכה מפורטת וחמורה מאד כי כל אחד ואחד מישראל, בין עשיר בדעה ובין עני בדעה, בין עסוק במסחר וקנין ובין פנוי מעסקיו, בין בריא



ובין ח"ו חלוש, מחוייב בלימוד התורה, בכל יום ויום בלי שום תירוץ בעולם כלל וכלל, כפי שכתב מורינו נ"ע בהלכות תלמוד תורה.

חיוב זה דלימוד התורה מלבד שהוא מצוה דאורייתא כמ"ש הרמב"ם דבתלמוד תורה יש שני מצות, ראשונה ללמוד התורה, שני' לכבד לומדי' ויודעי', הרי דלימוד התורה היא מצוה דאורייתא, הנה מלבד זאת הרי לימוד התורה נוגע בנפש האדם ממש ובנפשות אנשי ביתו וקיום ביתו.

דכאשר האדם לומד התורה הוא עומד על איזה גובה ויש לו תעודה ומטרה בחיים, הוא יודע מדוע הוא חי ויש לו ענין בחייו, ומיום ליום עולה בידיעת התורה וביראת שמים.

ובפרט מי אשר בשיעורי לימודיו הוא קובע לו גם לימוד החסידות איזה זמן בכל יום, או פעם בשתי ימים או פעמיים בשבוע, הרי תבלין זה נותן לו טעם לשבח הן בגוף ועצם לימוד התורה אשר בעת לימודו אינו אצלו כלימוד ענין שכלי בלבד אלא יודע ומרגיש אשר זהו חכמתו של הקב"ה, והן בפעולתה לקיים את דיני התורה ביראת שמים.

זאת אומרת אשר לימוד החסידות גם מעט היא הפועלת הבהקת המאור של תורה,

שהמאור שבתורה הנגלית מאירה לו באופן אחר לגמרי, זהו אור אחר לגמרי (עס איז גאר א אנדער ליכטיקייט).

מאור שבתורה

בשנת תר״ה ביומי דחנוכה הזדמנו בליובאוויטש החסידים הגאונים המפורסמים הצדיקים הרב ר׳ אייזיק מהאמיל, הרב ר׳ הלל מפאריטש, הרב ר׳ אייזיק מוויטעבסק נשמתם עדן, ובאחד התועדות שהי׳ ביניהם הסתובבו הדברים על אודות ראשית התקרבותם של השלשה גאונים הנזכרים אל עדת החסידים.

> וואס איז דער חילוק פון דער תורה וואס איר האט געלערנט בא הגאון ר׳ זעמעלע הצדיק, ביז דער תורה וואס איר האט געלערנט בא דעם רבי׳ן אין ליאזנא

כל אחד ואחד מהשלשה הנזכרים סיפר בארוכה העילות והסיבות אשר סיבב עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות אופן קירובם אל עדת החסידים כפי האמור בהרשימה.

הגאונים החסידים ר״א מהאמיל, והר״ה מפאריטש, היו גם אבותם מבני החסידים, אמנם הגאון החסיד הר״א מוויטעבסק הי׳ מבעלי היחס בעדת המנגדים.

באחת הנסיעות שהי׳ רבינו – הזקן – נ״ע במינסק, הי׳ הוא – הר״א – מאותם האברכים העילוים שהתדבקו בהוד כ״ק רבנו והלך אחריו לליאזנא, ונהי׳ לחסיד נלהב.

החסיד הגאון ר״א מהאמיל שואל את החסיד הגאון הר״א מוויטעבסק, מהו החילוק בין התורה שלמדתם אצל הגאון ר׳ זעמעלע הצדיק, לבין התורה שלמדתם אצל הרבי בליאזנא.

הר״א מוויטעבסק: מלבד שהיה חילוק בעצם הלימוד, שהרבי עם שכלו המאיר והגאוני, פתח לי את העיניים כיצד ללמוד, החילוק העיקרי היה אחרי הלימוד.

והתחיל לבכות בבכי׳ עצומה, באומרו רק תיבות אלו אי רבי, אי רבי, שחזר על זה כמה וכמה פעמים בזעקה חרישית, מעומק פנימית נקודת לבבו, מה שעשה רושם אדיר על כל המסובים.

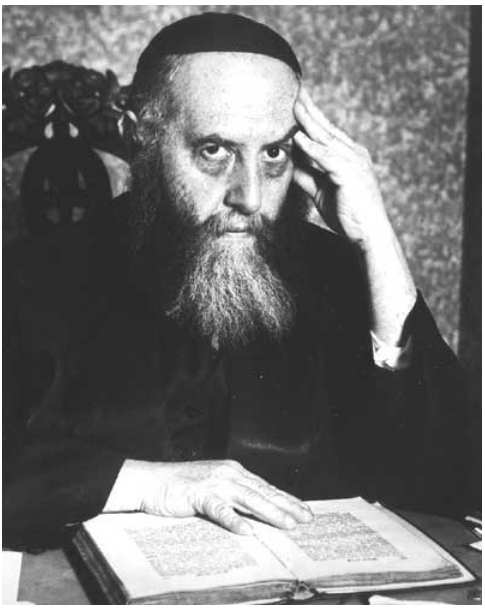
הר״א מהאמיל: ומה היה החילוק לאחר הלימוד.

הר״א מוויטעבסק עודנו מתמוגג בדמעותיו ובגניחותיו, וכשהרגיע במעט, ממשיך דיבורו בקול רועד מהתרגשות פנימי ומבכי׳ לבבי.

החילוק היה לאחר הלימוד, שכשיצאנו משיעור של הדוד ר' זעמעלע הצדיק היינו נעלים בעיני עצמנו, ברוך ה' אנו יודעים עוד פלפול גאוני ועוד חידושי תורה גאוניים, אך כשיצאנו משיעור של הרבי, היינו שבורים מזה שאין לנו שום השגה במאור שבתורה, ומההגשמה שלנו, שאיננו מרגישים את נותן התורה.

הסיפור הזה מעיד שחסידות מאירה את המאור שבתורה שהמאור שבתורה חודר בפנימיות מוחו ופנימיות לבו, ומאירה את החושך שלו.

מאיר את החושך



בכל אדם יש האור והחשך הפרטי שלו, מה שאין אדם יודע מה בלבו של חבירו, ואיזה דבר מעיק אותו ומיצר לו, כי דעות בני אדם שונות המה, הנה המאור שבתורה מאיר את החשך שלו ומעמידו על הגובה הראוי לו.

ודבר ידוע אשר גופא בתר רישא גרירא, האיש הוא רישא דביתא, וגופא הם אשתו ואנשי ביתו בתר רישא גרירא, דכאשר האיש יש לו קביעות עתים לתורה, הנה לבד זאת אשר יש לו חשיבות בביתו, – כי סוף סוף הנה כל בני ובנות ישראל, ד' עליהם יחיו, הם אוהבי ותומכי תורה בעצם נקודת לבבם – הנה לבד זאת הרי התורה מאירה בביתו.

בזה שהחומש, הגמרא, התניא והשולחן ערוך מונחים על השולחן, – לא רק מונח בארון, אלא הספרים מונחים על השולחן ומחכים עד שבעל הבית יבוא – אזי אור התורה מאיר בבית.

אור התורה של בעל עסק הלומד מידי יום ביומו נרגש בכל עניני הבית של כשרות צניעות ועוד ובהדרכת הילדים, בפרט.

דבר מפורסם מוחשי, אשר קובץ על יד ירבה, דמי שהוא לומד פרק אחד שחרית ופרק א' ערבית ובהימים שהוא פנוי מעבודת עסק ומוסיף על זמן לימודו, ובפרט ש"ק

ויו״ט אשר במשך הזמן הנה נתעלה בעילוי אחר עילוי.

כי קביעת עתים לתורה בכל יום ויום פועל׳ט אז ער ווערט איידעלער, די שטוב זיינע ווערט איידעלער, ובדרך ממילא הנה הדרכת הבנים והבנות הם בדרכי אהבת התורה וחיבת הקודש, וזוכים לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות ביראת שמים.



אבל כאשר אין קובעים עיתים לתורה, הנה מלבד זאת שבעצמו נהיה ר״ל מגושם (פארגרעבט) ויורדים מדחי אל דחי, שנעשים ריק מכל ענין שכלי ומתגשמים במאד, ובני הבית נהיים מגושמים ונחותים, לבד זאת מאבדים (ווערט מען אן) את כל החשיבות בעיני בני הבית, ונאבד ר״ל כל רגשי קדש, נחשך ר״ל כל אור הקודש וח״ו וח״ו שיורדים לדיוטא התחתונה אשר נמשלו כבהמות נדמו, אשר ח״ו רק החיים הגשמיים הם העיקר.

והנה רוב הבעלי עסקים מכירים בהאמת ומודים כי צריכים לקבוע עתים לתורה אבל טוענים המה כי אין עתם בידם וטרודים המה במאד עד כי גם כבד להם להתפלל בציבור, ומה גם ללמוד בכל יום.

בההתועדות דחג החגים – י״ט כסלו תר״ס, חארקוב – דיבור הוד כ״ק אאמו״ר הרה״ק זצוקללה״ה נבג״מ זי״ע על אודות נחיצת הלימוד דא״ח בכל יום ויום גם לבעלי עסקים, והטרודים ביותר פעמים ושלש בימי השבוע ובשבת קדש.

אחד מגדולי הבעלי עסקים בן תורה מגזע היחס, אמר:

רבי, אין זמן, מאוד עסוקים.

הוד כ״ק אאמו״ר הרה״ק: מדוע בדוקא על זה שצריך ללמוד חסידות אין זמן, שלא יהיה זמן על אכילה, על שינה, על דיבור דברים בטלים.

הסוחר: רבי לא אוכלים, לא ישנים, עסוקים.

הוד כ״ק אאמו״ר הרה״ק: לו היו נותנים אותה כמות זמן שבה לא אוכלים ולא ישנים ללימוד, היה עולם יותר מאיר.

אינני בעל הזיה, אינני הולך בגדולות ונפלאות ואינני דורש ענינים של מסירת נפש, אני דורש רק שעה חסידית כפי שמבואר שעה אחת - פניה, את השעה הזאת דורש אני, הפניה אל הקדוש ברוך הוא, שבזה יהיה מונח העצם בגלוי, ובזמן מספיק שעה, חצי שעה, כל אחד לפי יכלתו.

למותר להגיד כמה מן הצדק יש בדברי קדש אלו, על אכו״ש ושינה יש זמן לכל בעל עסק גם הטרוד ביותר ורק על קביעות עתים לתורה אין זמן

שמעו יהודים: הינכם מחפשים פרנסה, במוחש רואים אנו אשר עיוור כמה שלא יחפש, כמה שלא ימשש בידיו, וברגליו, קשה שימצא משהו, כשהקב״ה פותח את העיניים רואים את הפרנסה והולכים ולוקחים, אצל העיור ר״ל הולך הזמן על חיפושים ולבסוף אינו מוצא, ואצל הרואה זה בא בקלות ובמהירות.

אלוקות אומרת, נרי בידך ונרך בידי, אם אתה שומר את נרי אני שומר את נרך, נרו של הקב״ה היא התורה, נרו של האדם היא הנשמה, אם אתה שומר את נרי, כשלומדים גליא שבתורה ופנימיות התורה, אז אני שומר את נרך, שאור הנשמה תאיר לו, הן את החשך שלו והן את חלקו בעולם, ונהיה לו מאיר, והשי״ת פותח את עיניו והוא רואה את פרנסתו.

יהודים המחפשים פרנסה, שיחפשו את זה בתורה בכלל, בתמכין דאורייתא בממונו ובגופו בהחזקת והרבצת התורה, בלימוד התורה בגליא ופנימיות התורה בבית המדרש ובבית.

למותר להגיד כמה מן הצדק יש בדברי קדש אלו, על אכו״ש ושינה יש זמן לכל בעל עסק גם הטרוד ביותר ורק על קביעות עתים לתורה אין זמן.

ובמוחש רואים אנחנו אשר כמה בעלי עסקים הטרודים במאד מבלים זמן בכל יום על דברי הבל ובטלה, והכל עולה בחשבון של טרדה, ואין זה אלא לפי דאין לומדים תורה מתגשמים במאד ואין מרגישים בירידת מהותם, אז מי לערינט ניט ווערט מען זייער פארגרעבט, און מי פילט ניט אין דעם אייגענעם ירידת המהות.

ובאמת הנה מי שיש לו מוח בקדקדו ומתבונן במעמדו ובמצבו של הבעל עסק בשכל בריא וישר, הלא יראה הפחיתות ושפלות הירידה הגדולה והעצומה, שעה ללימוד

תורת ה' אין לו, ושעות לבטל בדברי הבלים יש לו.

והנה כל זה הם טענות לאנשים פשוטים אשר הם בעצמם אינם יכולים ללמוד ורק יכולים המה להשתתף באיזה שיעור הנלמד ברבים, אבל לבני תורה אשר יכולים ללמוד בעצמם ועוזבים מקור מים חיים ועוסקים כל ימיהם לרבות הלילות רק בעסקיהם הגשמיים ואין להם קביעות זמן ללמוד בכל יום הנה לא זו בלבד שהוא העדר קיום מ"ע דלימוד התורה אלא עבירה היא בידם.

בדא"ח מבואר ענין מצוה ועבירה, דמצוה פירושו צוותא וחיבור, דהמצוה היא חוט המקשר את המצוה עם המצווה, היינו דע"י קיום המצות, הנה מתעלה המצווה ונכנס ברשותו של המצוה ומתחבר עמו, והיפוכו עבירה, דע"י שעובר על רצון ה', הרי הוא ח"ו עובר מרשותו של הקב"ה לרשות הקליפות וסטרא אחרא.

והנה כל אדם באשר הוא אדם, יודע ומבין ומשיג שיש לו תעודה בחיים, והאם אפשר הדבר אשר בחיר הנבראים יהי' לו ח"ו תכלית אחד עם הבע"ח, להחזיק את גופו, ואדרבא הבע"ח מוצאים מחייתם בריוח ושלא ביגיעה, ובחיר הנבראים צריך יגיעה וטרדא, הלא דבר הוא.

בקיץ תרנ"ח באחד המסעות אשר נסע הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע מליובאוויטש אל הנאות דשא – באליווקע,

שהי' נוסע בכל יום שני בשבוע לבקר את כבוד אמו הרבנית הצדקנית זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע ולקבל אורחים על יחידות – הנה באחד הבארות אשר באמצע הדרך השקה שאול העגלון את סוסיו, ויהי כאשר כלו לשתות והעגלון ישב לו על הדוכן, הצליף בשוטו על גב הסוסים ויאמר:

שוטים, הינכם סבורים שהנני משקה אותכם לטובתכם, שהקש אותו הינכם אוכלים יהיה עם יותר טעם, לא, השקיתי אותכם כדי שיהיה לכם יותר כח וחשק למשוך את העגלה.

הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, נעשו פני קדשו רצינים מאד, ושעה נכונה ישב מתעמק במחשבה, ואחרי כן הואיל לאמר, אפילו שאול הבעל עגלה מבין שנותנים לסוסים תבן וקש ואח"כ משקים אותם במים, אין זה בשביל שהסוסים יהנו יותר מהתבן וקש, אלא כדי שיהיה להם כח וחשק למשוך את העגלה.

הרבי אמר לסבא, שבמעזריטש אמרו בשם הבעש"ט נ"ע, שמה שיהודי רואה ושומע אפילו דברים פשוטים בעניני העולם, הכל זהו הוראה בעבודת ה'.

ישנה עגלה, מרכבת עמינדב, ועגלה זו צריכים למשוך כל ישראל ע"י תורה ועבודה, ובכדי שיהיה כח למשוך את העגלה נותנים את כל הענינים הגשמיים בצרכי בני אדם,

אבל צריך לא לטעות חלילה אשר התבן והקש הוא העיקר ושיהיה תענוג בזה.

ובכדי שהסוסים לא יטעו מצליף בהם שאול הבעל עגלה, כן ההצלפה מוציאה מידי טעות, אלא שזהו עצה לסוס, אצל - להבדיל - אדם הצלפה היא תחתונה מידי, והיא שוברת, לאדם מספיק רמז והתעוררות מחבר טוב.

ההתעוררות צריכה להיות בזה שצריכים להזכיר אשר הוא אדם, ואדם צריך לדעת אשר הוא אדם, וזה גופא מחזיק אותו במעמד ומצב טוב.

הרבי אמר פעם, אחרי שאדם הראשון חטא בעץ הדעת, לפני שהקב"ה הענישו שאל אותו איכה, איפה האדם.

בכל מעמד ומצב צריכים לזכור שהוא אדם, ומי שזוכר שהוא אדם, לא במהרה ייפול, ובאם הוא כן נופל, קל יותר לחזור לדרך הישר.

ועתה אתה יקירי, אדם איכה, אי' האדם שבך, התבונן בהעבר שלך, שקדת ועמלת הרבה שנים בתורה, ואביך החסיד נ"ע אשר מסר נפשו עליך, ואתה היית נחמתו בחיים חיותו ותקותו לעלמא דאתי, ומכיון שנכנסת בעניני עסק ומסחר וקנין עזבת מקור מעין מים חיים, ונטבעת במצולות הטרדות עד כי שכחת צור מחצבתך.

אנא יקירי, רחם על עצמך על רעיתך ת' ועל בנכם שי' וחוס על נשמת אביך החסיד נ"ע, ובלי שום טענה ומענה תקבע עתים לתורה לימוד עיוני בכל יום מימות החול, וביום הש"ק להוסיף ללמוד בשקידה עצומה, והשי"ת יעזרך ותצליח בעניניך ותגדלו בנכם שי' לתורה חופה ומעש"ט מתוך פרנסה בהרחבה גדולה בגשמיות וברוחניות.

הדו"ש ומברכך.

(אג"ק כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע אגרת א'סח)

להשתכר
משיחות הדבר מלכות

היחס המיוחד להלכה בתורתו של הרבי מלך המשיח שליט"א • כשחב"דניק לומד רמב"ם וכשעולמש'ער לומד רמב"ם • ביאורים בנושא נבואה בדורנו באור שיחותיו של הרבי מלך המשיח שליט"א

התוועדות חסידית עם הרב שמעון שי' ווייצהנדלר

ארבע אמות של הלכה

"אוהב ה' שערי ציון מכל משכנות יעקב - אוהב ה' שערים המצויינים בהלכה יותר מכל בתי כנסיות ובתי מדרשות", כך אומרים חז"ל במסכת ברכות, כי "מיום שחרב בית המקדש אין לו להקדוש־ברוך־הוא בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה". ועל פי מאמרי חז"ל אלו מבאר הרבי מלך המשיח שליט"א בפתיחתו של קונטרס 'בית רבינו שבבבל' את מעלתו של בית רבינו שבדורנו - בית משיח 770 , המקום ממנו יוצאת הלכה והוראה לכל אנשי דורנו.

אמנם במובן הרגיל של פסיקת הלכה, לא מצינו כל כך שנשיא דורנו הרבי מלך המשיח שליט"א יפסוק הלכות ויורה הוראות בתחומים השייכים לארבעת חלקי השולחן ערוך, וכפי שהתבטא כמה פעמים שאין זה דרכו לפסוק הלכות, וביטויים כאלו מצויים כמה פעמים בסדרת האגרות־קודש, ובדרך כלל כאשר מפנים לרבי מלך המשיח שליט"א שאלות הלכתיות הוא מפנה את השואלים לרב מורה הוראה. רק במקרים יוצאים מן הכלל כאשר מפני סיבות שונות נסתתמו עיניהם של אלו שאחראים על פסיקת ההלכות מפני השוחד או מפני הפחד, אז יוצא הרבי מלך המשיח שליט"א מגדרו ומלמד בקול ברור את דבר ה' זו הלכה.

בדרך כלל מבארים הלומדים את דברי הרבי מלך המשיח שליט"א על 770 שזהו "ארבע אמות של הלכה", שהכוונה אכן לאו דוקא בתחום ההלכתי המצומצם של

כל רב מורה הוראה, אלא במובן הרבה יותר רחב, של כל ההוראות של נשיא דורנו בקשר להנהגת בני ישראל בכלל ובפרט. הוראות כיצד לנהוג בהפצת היהדות, באלו מצוות להתמקד - עשרת המבצעים, באיזה עניין עלינו להיות זהיר טפי - קבלת פני משיח, כיצד להתייחס לאויבים המבקשים לטול חלק בארץ, וכיצד לפסוק בשאלת מיהו יהודי, וכן בכל תחום של הכלל והפרט, הכל נכלל ב"ממנו יוצאת הוראה".

אך נוכל גם לומר, ש-770 הוא "ארבע אמות של הלכה" גם במובנם הפשוט, הלכה ברמב"ם ובשולחן ערוך. אמנם כנ"ל אין הרבי מלך המשיח שליט"א מתעסק דוקא בפסיקת הלכות, אך הוא נתן לנו את משמעותו האמיתית של המושג הלכה.

אצל הרבה לומדים וטובים מטושטשים התחומים בין סוגי' בש"ס, מדרש, והלכה למעשה. הרבי מלך המשיח שליט"א לימד אותנו בשיחותיו, וכיום כך 'באופן ממילא' מונח בראשו ובצורת לימודו של תמים וחב"דניק דרך הלימוד של רבו, בכל נושא להתבונן ולהבדיל, האם זה שייך להלכה או לא. הרבי מלך המשיח שליט"א מלמד אותנו שלתחום ההלכה יש משמעות מיוחדת, הוא פסקני, חד משמעי, ולתמיד.

הרבי מלך המשיח שליט"א מלמד אותנו שלתחום ההלכה יש משמעות מיוחדת, הוא פסקני, חד משמעי, ולתמיד

וניתן לכך דוגמה מהענין שהזמן גרמא - העניין של משיח:

מעניין לראות איך אפשר ללמוד עניני משיח בלי הקו שהרבי מלך המשיח שליט"א מחדיר בשיחותיו. מי שרוצה לראות איך לומדים 'ימות המשיח' בצורה מבולבלת בלי לדעת להבדיל בין אגדתא והלכה, ולתת להלכה את מקומה האמיתי והמחליט, שיפתח אנציקלופדיה תלמודית ערך 'ימות המשיח', ויראה איך מכל מאמר חז"ל במדרש יצרו שיטה חדשה בנוגע לעתיד לבוא. חבל שדוקא אותה אנציקלופדיה שהרבי מלך המשיח שליט"א כה עודד את הרש"י זוין ע"ה להוציאה לאור, עשו שם ערך בלי השיחות של הרבי מלך המשיח שליט"א.

ואפשר לראות את האשרינו מה טוב חלקנו, כאשר לומדים לדוגמה את דבר-מלכות י"ב אותו חילק הרבי מלך המשיח שליט"א בידיו הקדושות, ובו ארבעה שיחות יסודיות על פי הלכות מלך המשיח ברמב"ם, ושם רואים כיצד אגדתא הופכת להלכה פסוקה, דברים ברורים של הרמב"ם שאף אחד לא חולק עליהם, וכל המושג של משיח וגאולה מקבל צורה ברורה של הלכה שבתורה.

אמנם במובן הרגיל של פסיקת הלכה, לא מצינו כל כך שנשיא דורנו הרבי מלך המשיח שליט"א יפסוק הלכות ויורה הוראות בתחומים השייכים לארבעת חלקי

השולחן ערוך, וכפי שהתבטא כמה פעמים שאין זה דרכו לפסוק הלכות, וביטויים כאלו מצויים כמה פעמים בסדרת האגרות־קודש, ובדרך כלל כאשר מפנים לרבי מלך המשיח שליט"א שאלות הלכתיות הוא מפנה את השואלים לרב מורה הוראה. רק במקרים יוצאים מן הכלל כאשר מפני סיבות שונות נסתתמו עיניהם של אלו שאחראים על פסיקת ההלכות מפני השוחד או מפני הפחד, אז יוצא הרבי מלך המשיח שליט"א מגדרו ומלמד בקול ברור את דבר ה' זו הלכה.

כאשר חב"דניק פוגש עולמ'שער

כך גם כשחסיד חב"ד יוצא לפרסם את הנבואה ש'הנה זה משיח בא', ופוגש יהודי ירא שמים ולומד תורה, ומלמד אותו את שיחת פרשת שופטים תנש"א, ומבאר לו שלרבי מלך המשיח שליט"א יש דין של נביא שחייבים לשמוע בקולו, והוא מיד פוקח זוג עיניים, הרי זוהי גמרא מפורשת שמשמתו נביאים אחרונים נסתלקה הנבואה.

אך אצל החב"דניק התשובה המוכנה כה פשוטה עבורו. הוא הרי למד את השיחה מתוך סדרת הדבר מלכות עם הפענוחים, שם הוא התוודע לשיחות נוספות וקודמות שעל יסודות כולם יחד בנוי הבנין המושלם של המסקנה המופיעה בשיחת שופטים תנש"א שיש נביא בישראל, ושם מופיעה גם השיחה לפרשת שופטים בלקוטי שיחות חלק י"ד, בה מבואר שהרמב"ם בדבריו אודות הנבואה בהלכות יסודי התורה אינו מזכיר הגבלות בנוגע לזמן הנבואה, ומכאן **שעל פי הלכה** אין זה משנה!

וכדוגמה הידועה שהרבי מלך המשיח שליט"א מביא, שמישהו יתיר לאכול עוף בחלב כיון שיש כזו דעה בגמרא, הרי זו טעות מוחלטת כיון שכבר נפסקה הלכה שלא כאותה דעה. כך כשמדברים אתנו על הסתלקות הנבואה, אנו משיבים זה לא על פי הלכה ולא על פי הרמב"ם.

אך לכאורה לעניות דעתי, נקודה זו צריכה עיון וליבון. אין זה נכון למהר ולענות שהרמב"ם לא מקבל להלכה את דברי הגמרא שנתבטלה הנבואה, לא זהו הפירוש בדבריו.

ונקדים שאלה שבמבט ראשון יכולה להביך את החב"דניק הטוען בלהט שלדעת הרמב"ם לא נתבטלה הנבואה.

בסוף שרשי המצוות שכתב הרמב"ם בהקדמתו לספר המצוות, הוא מבאר מדוע לא הזכיר במצות עשה לשמוע בקול הנביא את העובדה שכיום אין נבואה, כיון שזהו דבר פשוט ומפורסם לכל. הוא אף משווה זאת לדיני קרבנות שלא ציין בספרו שאינם נוהגים כיום, כיון שזהו פשוט לכל שזהו רק בזמן שבית המקדש היה קיים.

ובמבט שטחי זוהי קושי' חזקה על אותם שיחות הנ"ל, בהם הוכיח הרבי מלך

המשיח שליט"א מכך שהרמב"ם אינו מזכיר הגבלות בנוגע לזמן הנבואה, שהוא סבור שגם כיום יש נבואה. והנה בספר המצוות אומר הרמב"ם מפורשות מדוע אינו מזכיר הגבלות אלו, לא מפני שהוא סבור שגם כיום יש נבואה, אלא להיפך, מפני שזהו דבר פשוט וברור לכל שאין כיום נבואה.

ויש אמנם בימות שונות בהם נתפרסמו דברים מרבנים מפורסמים מסויימים, שכתבו על פי דברי הרמב"ם בספר המצוות, שאכן לדעתו אין כיום נבואה, ואין להוכיח אחרת מדבריו ביד החזקה, כנ"ל.

אמנם יש שיחה בה הרבי מלך המשיח שליט"א מתייחס לדברים אלו של הרמב"ם, אך נראה שההתייחסות היא לפרט מסויים מאד. בקשר לכך שהרמב"ם בדבריו שם מקשר את הנבואה לזמן שבית המקדש הי' קיים דוקא, ועל כך מבאר הרבי מלך המשיח שליט"א שאין זה בא לשלול את המשך הנבואה לאחרי החורבן, אלא רק לציין שאז הנבואה היתה בדרגה פחותה.

ולכאורה אין בכך מענה לשאלה העיקרית, שהרמב"ם במפורש מבאר מדוע אינו מזכיר הגבלות על הנבואה, כיון שאלו דברים פשוטים. ולא מפני שהוא סובר שגם כיום יכולה להיות נבואה.

משמעותה של הלכה

אך האמת היא שהקושי' הזו, הסתירה לכאורה בין דרך הלימוד של הרבי מלך המשיח שליט"א את ההלכה ברמב"ם, לבין קביעתו של הרמב"ם בספר המצוות, היא רק כאשר לא מודעים למשמעותו האמיתית של המושג 'הלכה'.

אך כפי שהרבי מלך המשיח שליט"א מסביר בשיחות שונות את משמעות המושג הלכה, 'כתרה של תורה', רצון הקדוש־ברוך־הוא נטו, גם מבלי להתייחס למה שקורה בפועל בעולם, מובנים היטב דברי הרמב"ם מכל הצדדים.

הרמב"ם לא בא לשלול את העובדה הפשוטה והמפורסמת שמאז הסתלקות הנביא האחרון מלאכי אין יותר חבורות נביאים מתנבאות והנבואה לא נפוצה כמו שהיתה בימים הראשונים, זוהי עובדה שאין הגיון להכחיש אותה. אך עם כל הכבוד לעובדה זו, אין לה כל משמעות הלכתית. זוהי עובדה טכנית בלבד ואין בכך כל עניין עקרוני. העולם מצד גדריו הוא הגביל את התגלות הנבואה, בגלל התמעטות המוחות והלבבות בירידת הדורות, ואין אנשים רבים הראויים להכיל את שפע הנבואה. אך מצד התורה אין לכך שום הגבלה.

ועל דרך ביאור הרבי מלך המשיח שליט"א בפסיקת הרמב"ם במנין השערים שהיו במקדש, נושא השנוי במחלוקת במסכת מידות, אם היו י"ג שערים או ט"ז, והרמב"ם

פוסק שהיו רק י"ג. גם לדעת הרמב"ם בפועל היו במקדש ט"ז שערים, אך שלשה מהם היו כאילו מיותרים, לא היתה להם משמעות הלכתית. נפקא מינה לדוגמה לענין הכנסת קרבן לעזרה שצריך להיות דרך שער דוקא, ואי אפשר להכניס אותו דרך אותם שלשה שערים.

כך גם בנוגע לנבואה. בדבריו בספר המצוות בו הרמב"ם 'מספר' על מצוות התורה, הוא מתייחס למציאות העובדתית שבזמן הגלות נסתלקה הנבואה, כדברי חז"ל בגמרא. עובדה זו מפורסמת לכל, ולכן אינו רואה לנכון בספר המצוות לציין זאת.

אך ספר היד הוא ספר הלכות, ושם הוא צריך לפרט את כל הדינים הקשורים לכל נושא, שם כמובן אי אפשר להשתמט מהזכרת דין מסויים בתירוץ שזהו דבר מפורסם, שהרי בספר הלכות חייבים לכתוב הכל. שם ברור שהסיבה היחידה לכך שהרמב"ם לא מזכיר הגבלות אלו, כיון שמבחינה הלכתית הם פשוט אינם קיימות.

כעת גם מובן מדוע כשהרבי מלך המשיח שליט"א נעמד על דברי הרמב"ם בספר המצוות הוא מתייחס רק לנקודה זו שהרמב"ם מקשר בין התגלות הנבואה לקיום המקדש. כיון שבאופן כללי אין צורך להתייחס לדברי הרמב"ם כאן שנאמרו מבחינה עובדתית בלבד, אך כשהרמב"ם נותן טעם תורני לדברים ומקשר את הסתלקות הנבואה לחורבן המקדש, לכאורה בכך הוא נותן לדברים משמעות יותר עמוקה מאשר סתם עובדה, כי לכאורה על פי סיבה זו לא רק שעובדתית אין נבואה, אלא גם לא יכולה להיות נבואה.

ולכן מבאר לנו הרבי מלך המשיח שליט"א שהרמב"ם מתכוון רק לעוצמת גילוי הנבואה שנתמעטה מאז החורבן, אך לא על עצם מציאותה שיכולה להיות תמיד.

כך אנו רואים כיצד בית רבינו 770 הוא הארבע אמות של הלכה האמיתיות, שם מאיר התוקף האמיתי של הלכה שלפעמים חסר לגדולים וטובים שיכולים להיות בקיאים בהלכה, אך חסר להם בתוקף של כתרה של תורה, ולכן אגדתא בירושלמי או סיפור דברים בספר המצוות מטשטשים אצלם את דברי ההלכה הברורים. הרבי מלך המשיח שליט"א מאיר לנו את רצון העליון שבהלכה, ומשם אורה והוראה יוצאת לכל העולם.

הנבואה שהנה זה משיח בא - כפשוטה ממש

נקודה נוספת שראוי להתעכב עלי', להפריך דעה כוזבת שהגיעה מהעלם וההסתר של רגעי הגלות האחרונים.

סיום ספרי הנביאים בתנ"ך הוא בנבואת מלאכי "זכרו תורת משה עבדי, הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בא יום ה' הגדול והנורא וגו'". והרמב"ם מבאר

על כך שאין הנביא בא אלא להזהיר על דברי תורה ולצוות העם שלא יעברו עליו'.

כלומר, שמאז מלאכי לכל דברי התורה ישנו לא רק התוקף של תורה אלא גם של נבואה, הנביא מצווה לשמוע בקול התורה. ועל דרך השיר "שכל אשה ובת תדליק נרות שבת וכל היהודים יניחו תפילין . . זה מה שציווה הרבי מליובאוויטש". מצות תפילין כתובה בתורה, אך יש משמעות מיוחדת לכך שהנביא עומד ומזהיר על מצוה זו.

הנפש הבהמית אוהבת כאלה דברים, הנבואה תשתייך לגדרי התורה הרוחניים, והעולם שייך לקליפות...

ישנם הרוצים באופן כזה להסביר גם את נבואתו של הרבי מלך המשיח שליט"א 'הנה זה משיח בא', וכפי שהרבי מלך המשיח שליט"א מדגיש "לא רק בתור חכם ושופט, אלא בתור נביא שזהו בוודאות". וכשעוברת שנה ועוד שנה נפשו הבהמית של כל אחד מגיעה ושואלת, היכן נבואתו?

היו שניסו להסביר על פי הרמב"ם הנ"ל, שהנביא בא לצוות על דברי התורה. כלומר ישנו דין ישן נושן ש"אף על פי שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא" "שיאמין שיבוא ולא יאחר", ועל כך מגיע הרבי מלך המשיח שליט"א ומצווה בנבואה מיוחדת לקיים דין זה "לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא". אך אין בכך הבטחה מיוחדת לזמן מסויים יותר מאשר היה פעם.

הנפש הבהמית אוהבת כאלה דברים, הנבואה תשתייך לגדרי התורה הרוחניים, והעולם שייך לקליפות...

אך בזכות הדבר מלכות עם פענוחים, השלילה בכך ברורה. שם מופיע (בתרגום מאידיש) הקול קורא של הרבי נ"ע, "מהיום לאלתר לגאולה זה לא קריאה תורנית להאמין בנביאים ובאמונה היהודית, מהיום הקריאה שלנו היא קריאה בפועל ממש בגדרי העולם". הרבי נ"ע שולל הבנה כוזבת זו, הוא אומר שלאלתר לגאולה זה בפועל ממש.

נבואתו של הרמב"ם

לפני סיום אפשר להוסיף סיפור, שיכול גם לשמש לעזר בשיחות הסברה בנושא הנבואה.

לפני עשרות שנים התפרסמו בירושלים מודעות קיר בקשר להוראה מסויימת של אחד מהרבנים דאז, וכשהמודעה מכריזה 'אליו תשמעון'.

לא ברור מדעת מי יצאה המודעה, אך גדולי ירושלים התכנסו לנסח הבהרה מתאימה שאמנם כבודו של אותו רב במקומו מונח, אך אליו תשמעון זה פסוק שנאמר אודות הנביאים, ולכאורה אי אפשר להשתמש בו על אנשים בדורנו.

לאסיפה נקרא אחד מאדמו"רי פולין, שבהיותו יהודי פקח העדיף להשתמט מהדיונים ועשה עצמו מנמנם, כשתוך כדי נשמעו מפיו מלמולים 'ר' עקיבא אייגר... האריז"ל...' הלכו תלמידיו ודרשו, ומצאו את הגהת רעק"א בהלכות אמירת קדושה בשולחן ערוך, שם נחלקו הפוסקים אלו פסוקים יאמר החזן ואלו הקהל, וכותב רעק"א "והאריז"ל כתב שכל אחד יאמר, ואליו תשמעון"...

עניין נוסף:

הרב דוד הכהן (הנזיר) זכה לקבל מכתב מהרבי מלך המשיח שליט"א (נדפס בהוספות ללקו"ש חכ"ג) ובו הערות על ספרו מערכת מוסר הקודש, בסיומו כותב הרבי מלך המשיח שליט"א "ויעיין במאמרו של אברהם יהושע העשיל ההאמין הרמב"ם שזכה לנבואה הנדפס בספר היובל לד. גינזבורג".

איני יודע אם הספר כולו ראוי לקריאת חסיד, גם אותו מאמר עצמו יצא מעטו של מי שאחרי הכל הי' פרופסור, כך שמצד עצמו אין בו משמעות רבה עבורנו, אך הרבי מלך המשיח שליט"א הרי אמר לעיין שם.

במאמר זה בוחן הכותב את כתביו של הרמב"ם מנקודת מבט 'מדעית', וחלק מההוכחות בהם הוא משתמש כדי להגיע למסקנה שבכותרת מאמרו, הם שעיסוק מוגבר בנושא מסויים, מוכיח שהעוסק מתעניין בדבר בצורה אישית. נקודה נוספת, שהרמב"ם מתעסק לא רק במהותה של הנבואה, אלא גם בדרכים כיצד להגיע אלי', נקודה המחזקת את ההנחה שהרמב"ם ראה עצמו כראוי לנבואה.

ואנן חסידים נעני אבתרי' בנוגע לרבינו נשיאינו, הרבי מלך המשיח שליט"א שמיום הלכו לחדר התחיל להתרקם בדמיונו ציור הגאולה העתידה, וכל ימיו עוסק בגאולה השלימה ובדרך להגיע אלי', עבור אנשי החקירה יכולה עובדה זו לשמש כהוכחה מדעית טהורה שהרבי שליט"א הוא הוא המלך המשיח.

יהי רצון שתיכף ומיד בלי פשט'לאך נזכה לקיום הנבואה בפועל ובגלוי, הרבי מלך המשיח שליט"א אומר שהיום אפשר למעט במשקה כיון שהיום יש כאלו שיחות שמובנות לכל אחד, ומילא אנו תמיד במצב של לאחר משקה.

כשלומדים את השיחה של שופטים ה'תנש"א בה הרבי מלך המשיח שליט"א מתגלה בפועל ממש, כבר לא צריכים משקה. כמו עלי שראה את חנה משתפכת בתפילה 'ויחשבה עלי לשיכורה', כך כשלומדים את השיחות של שופטים ובית רבינו שבבבל, ואת שיחות הדבר מלכות בכלל, אנו יוצאים מהשיחה משתפכים כשיכורים...

• הוספה מיוחדת •

ההתקשרות האמיתית היא ע"י לימוד התורה

מכתב נדיר מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, המעורר אודות החיוב בלימוד התורה ואשר כלה"ק "גודל התשוקה להתקשרות יכול להשביע רק כאשר ילמוד מאמרי החסידות .. ההתקשרות האמיתית היא ע"י לימוד התורה".

ב"ה

הוצאת ספרים
"קה"ת"
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

Tel. PResident 4-0507

"KEHOT"
Publication Society
770 EASTERN PARKWAY
BROOKLYN, N. Y.

ב"ה, ער"ח סיון, תשי"ח
ברוקלין, נ.י.

[illegible] אי"א נו"נ וכו' מהורי"צ שי'
וט חברי ההנהלה ע' עי"ת יאיו

שלום וברכה:

לקראת חג השבועות, זמן מתן תורתנו, הבע"ל שלוח בזה קונטרס שזה עתה יצא לאור. ובטח ישתדל לזכות בו את הוריו במקצתו ובכלו. ולב כל אחד ואחת מישראל תמיד עד הוא לתורה ולמצות, וכמו שהעידו רז"ל שאע"פ שאני משנה "בגלותא - הנה לבי ער הוא לבתי כנסיות (תפלה) ובתי מדרשות (תורה) במצות וצדקות (פסיקתא דר"כ פסקא התודש). וביחוד ביחס שמר"ח סיון עד י"ב בו - ימי ההכנה למתן תורה, זמן מ"ת, ותשלומין דתה"ס.

והנה כמה ענינים בלימוד התורה: בחיובי האדם: א) מ"ת הוא אחד מרמ"ח מ"ע אלא שגדול הוא מהן. ב) תלמוד שקול כנגד כל מ"ע, כי תלמוד מביא לידי מעשה. ולכאורה י"ל שזהו מחאים לשני המצות שבמ"ת: מצות והגית בו ומצות וידעת התורה, שהשני' דוקא מביאה לידי מעשה.

(עיין בכל זה תל' ת"ח לאדה"ז פ"ד ס"ב ואילך, שם קו"א לרפ"ג, ובמקומות המובאים שם. ד"ה א"ר כו' כל אדם ציה בו תורה חט"ב).

בפעולתה על האדם: א) רמ"ח מ"ע הן חיות רמ"ח אברי הנפש ובלעדי המצות אין להם קיום וחיות. ומצות והגית בו דתורה - היא ע"ר כל המצות, אלא שגדול היא מהן, בדוגמת איברים הפנימים שחיות חלוי בהן. ב) מצות וידעת התורה - היא בחי' חכמה מוחא ממש שלמעלה מבחי' איברים, וכמו שעשתה האדם הממלאה כל רמ"ח איברי הגוף, עיקר משכנה והשראתה היא במוח.

(עיין בכ"ז לקו"ח נצבים ד"ה כי המצוה הזאת פ"ב. שם בלק ד"ה לא הביט ספ"ג. ד"ה מעין גנים חט"ב. תניא רפנ"א).

ולמעלה מכל זה-אמר קרא ואתם הדבקים בה' אלקיכם (ועל ידי זה) חיים כלכם היום. וביארו רז"ל אשר ישראל מחקשראין באורייתא ואורייתא בקוב"ה - כללות חיות הנשמה - הן הארת הנשמה שבגוף, הן מזלי' של מעלה - נמשך באמצעות התורה.

והנה נשיא ומנהיג אלפי רבבות ישראל הוא הוא ראש ומוח לכל אלו - נשמה הכלליית של נשמות פרטיות אלו - וממנו זעל ידו צ"ל ההמשכה והתפשטות, בכללות ובפרט, לכל השייכים אליו, אשר כל המשכות והשפעות הם, כנ"ל, ע"י תורה (עיין בכ"ז אדר"נ ספל"ד. לקו"ח במדבר ד"ה וידבר אלקים פ"ג. ד"ה ארץ"ק אשריכם בתחלת חרס"ו. ד"ה עושה אור ל"ת. תניא פ"ב).

ועפי"ז מובן מש"כ כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, גודל התשוקה להתקשרות יכול להשביע רק כאשר ילמוד מאמרי החסידות שאומר הרב וכותב", "ההתקשרות האמיתית היא ע"י לימוד התורה".

ומובן ג"כ, אשר, אף שאין אדם לומד אלא במקום שלבו חפץ, מוכרח הלימוד, לעתים קבועים, דוקא בתורת הנסיא הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ. וביחוד מוכרח לימוד זה א) בתור הקדמה לכל ענין ומאורע כללי. ב) בזמנים כלליים.

והשי"ת יזכנו להתקשרות אמתית באילנא דחייא, ובתה"ש נאה הוא מתן כללות התורה על כללות כל השנה, נזכה לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות,

הרב מנחם שניאורסאהן

”

כל אחד ואחד מישראל, בין עשיר בדעה ובין עני בדעה, בין עסוק במסחר וקנין ובין פנוי מעסקיו, בין בריא ובין ח״ו חלוש, מחוייב בלימוד התורה, בכל יום ויום בלי שום תירוץ בעולם כלל וכלל

(אג״ק כ״ק אדמו״ר מוהריי״צ נ״ע אגרת א׳סח)

לזכות

הוד כ״ק אדמו״ר
מלך המשיח שליט״א

מהרה יגלה ויגאלנו אכי״ר

•

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לתרומות והקדשות
חו״ל - 718.277.7026